

PALESTINA OF HET JOODSCHE LAND.

Wij vertrekken van Jeruzalem, onder een geleide van verscheidene Arabieren, en in de vallei van Josafat afdalende, trekken wij langs het zuidelijk gedeelte van den Olijfberg. — Weldra ontmoeten wij het kleine vlek Bethanie (Bethulie), vroeger het verblijf van Lazarus en zijne zusters. Te midden van dezelfde overblijfsels verheffen zich de hutten van eenige arabische huisgezinnen. Van hier neemt het land een buitengewoon woest gelaat aan: men ontmoet geene huizen meer, geen landbouw; de bergen zijn geheel ontdaan van groei en leven; men bemerkt er geen boom, geen loof, geen enkel moschplantje; evenwel bieden zij nog overblijfselen van oude terrassen aan. De rotsen worden meer en meer afgescheurd en afgrijselijk, en het is bijna onmogelijk, om lang wederstand te bieden aan den indruk van treurigheid en afschrik, dien deze doortog te weeg brengt. Nu gaat het voetpad over verschrikkelijke afgronden, dan brengt het ons aan de spits van den eenen of anderen heuvel, van waar men zoo verre het gezigt zich uitstrekt, niets ziet dan zwartachtige bergketens en toppen van allerlei gedaante, als op elkander gestapeld. Onder tusschen vindt men er overblijfselen van waterleidingen en vijvers, alsmede eene menigte splonken, weleer door kluisenaars bewoond, en die thans den struikroovers tot holen verstrekken. — De gelijkenis van den barmhartigen Samaritaan komt ons hier terstond voor den geest; en, men erkent het, de plaats is voor deze geschiedenis allezins geschikt ¹⁾! Deze bergengte gaat nog in onze dagen door voor eene plaats van rooverij en moord, en is deswege zeer gevaarlijk voor hen die het wagen haar door te trekken, om zich naar Jericho te begeven. „Alvorens dezen weg in te gaan,” zoo verhaalt een reiziger, „zond mijn arabische gids eenen bode tot een gedeelte van zijnen stam, dat niet verre van daar was, om er een geleide van te verkrijgen. — Wij werden begeleid door een bende van 20 mannen te voet, allen gewapend met karabijnen, en van het allerwoestste gelaat, dat men zich kan voorstellen. De indruk, dien hun gelaat veroorzaakte, werd nog versterkt door de schoten die zij van tijd tot tijd losten, en die in de valleijen weerkantsten; terwijl de steile rotsen, en de verwoesting die geheel rondom ons heerschte, een tafereel eener volmaakte harmonie daarstelde.”

Deze weg van Jeruzalem naar Jericho wordt, niettegenstaande al het verschrikkelijke, door de pelgrims die aan de Jordaan de gedachtenis van den Doop van den Heere Jezus Christus komen viëren, getrouw bezocht. Hanne armoede is hun vrijgeleide.

Na een togt van zeven uren bevinden wij ons in de vlakke van Jericho, bij eene beek, wier zomen met wilgen beplant zijn, op wier takken duizend vogels huppelen en kweelen.

De stad Jericho, bijgenaamd de Palmstad ²⁾, uit hoofde harer talrijke palmboomen, welke vruchten uitmuntenden balsem opleverden, was ten tijde van den Zaligmaker door de pracht harer gebouwen beroemd. Zij is thans niets dan een ellendig klein dorp, door dicht geboomte omgeven, en wordt door eenige ter nauwernood gekleede Arabieren, die wat दौरba (eene soort van gerst), mais, rijst en uijen bouwen, bewoond.

De Jordaan, die rivier waarvan zoo dikwijls in de Schrift gesproken wordt, bewaart de vlakke die Jericho omsingt. Gij herinnert u ongetwijfeld op welke wonderbaarlijke wijze de Israëlieten onder het geleide van Jozna haar doortrokken, toen God hun de stad Jericho in handen gaf ³⁾.

Deze rivier, die zich in de Doodse Zee ontlast, neemt haren oorsprong in het gebergte Libanon, en vloeit 35 mijlen lang, door het oostelijk gedeelte van Judea. Hare wateren zijn in den winter zeer laag; maar zoodra de warmte des zomers de sneeuw van de bergen doet smelten, verheffen zij zich en treden dikwijls buiten hare bedding.

Eene schoone fontein, niet verre van Jericho, draagt nog den naam van Elisa's fontein ⁴⁾; zij is omgeven met vijgeboomen en andere schoone boomen, die er onge-

kweekt groeijen; het water is er altijd uitmuntend, maar de grond dien zij vruchtbaar maakt, blijft onbebouwd.

Eene soort van wilden olijfbom, welks vrucht bij de bereiding van den balsem van Gilead wordt gebezigd, wast nog in deze verlatene vlakten.

De woestijn van Jericho is eene ontzeggelijke vlakke, met verscheidene hoogten, die naar de rivier de Jordaan van lieverlede lager worden. Het oog ziet er slechts eene effene oppervlakte; maar na een uur gewandeld te hebben, bevindt men zich op eens aan den oever van een dezer terrassen; men daalt eene steile helling af, wandelt nog een uur, weder eene nieuwe helling, en zoo vervolgens. De grond is van wit zand, vast en bedekt met eene zoutachtige korst; men ziet er noch steen, noch aarde, nitgenomen als men de oevers der Jordaan of den voet der bergen aerscht. Het is in deze woestijn dat de Arabieren uit Jericho, die door hunne woestheid en hunne roofzucht zoozeer gevreesd zijn, de karavannen die uit Jeruzalem naar Damaskus gaan, of die uit Mesopotamie naar Egypte trekken, aanvallen, plunderen en moorden. Deze Arabieren maken gebruik van de heuveltoppen door het beweegbare zand gevormd, en rigten er ook valsehe op, om zich achter deze aan de blikken der karavannen te onttrekken, en ze van verre te bespieden; zij graven een gat in het zand op de spits der toppen, en verbergen zich er met hunne paarden in. Zoodra zij eene proef bemerken, ijlen zij er naar toe met de snelheid van den valk, gaan hunnen stam waarschuwen, en komen te zamen tot den aanval terug. — Dat is hun eenigste bedrijf, hun eenigste roem!

Eindelijk aan den oever van de laatste zandvlakte gekomen, hebben wij voor ons de verrukkelijkste vallei, die men zich kan voorstellen. Het diepe bed van de Jordaan vormt in deze zandwoestijn eene zoo loodlijnige drooge stoombedding, dat op eenige punten de reiziger geheel op hare oevers kan komen, zonder het te bemerken. Een woud van tamariskenboomen, wilgen, oleanderstruiken en andere, welke luisterrijk groen gebladerde den reiziger met verwondering en verbaazing treffen, strekt zich van weerszijde verre langs de beide oevers der rivier uit, welke bogten het steeds volgt. Het zijn overal slechts grasperken van het schoonste groen, waar menigten van bloemen met schitterende kleuren groeijen. Deze oevers bieden eene schuilplaats aan onderscheidene soorten van herten aan, die er schaduw en water komen zoeken, en worden verlevendigd door het gezang van duizende vogels. Te midden van dit heerlijk groen slaan onze Arabieren hunne tenten op gedurende den nacht.

T. M. L.

DE BELOONING EENER MOEDER.

Een heer bezocht eens eene hut, waar de huismoeder eene opregte en ernstige Christin was. Gedurende het gesprek maakte hij de opmerking, hoe gelukkig zij wel zijn moest, na elk harer kinderen (en zij had er acht) zoo vroeg aan de voeten des Zaligmakers gebragt was, en Hem in het dagelijksch leven zoo nauwgezet trachtte na te volgen. Hij vroeg haar of zij in hare godsdienstige opvoeding ook eene bijzondere leerwijze had aangenomen. De arme vrouw antwoordde, dat zij slechts gedaan had, wat elke christenmoeder behoort te doen; doch op aandringen van haren bezoeker vervolgde zij nederig:

„Ik meen te mogen zeggen, dat ik mijne jonge kinderen nooit opvoed heb, zonder God te bidden, dat Hij mij de genade wilde verleen, hen te kunnen opvoeden als erfgenamen van het hemelsch koninkrijk. Wanneer ik hen 's morgens aankleedde, plagt ik mijnen Hemelschen Vader te smeeken, hen te willen kleeden met het kleed der gerechtigheid van Christus, en maakte ik hun middagsmaal gereed, dan vraagde ik God, hen te voeden met het ware brood des hemels, en hun te drinken te geven van het levende water, dat springt tot in het eeuwige leven. Nam ik hen mede naar het huis des Heeren, dan smeekte ik Hem, hen te willen heiligen, en hunne ligebamen te maken tot tempelen des Heiligen Geestes. Gingen zij naar school, dan volgde ik hen met mijne oogen, biddende, dat zij steeds het pad des rechtvaardigen mogten bewandelen, en 's avonds als het uur der rust aanbreek, was ik gewoon hunnen Hemelschen Vader te bidden, hen te willen zegenen, en hen veilig te doen rusten in zijne armen.”

En inderdaad, deze moeder werd voor haar geduldige wachten op God ten volle beloond.

O dat alle moeders bedachten, hoe groot de invloed is, dien zij uitoefenen op het welzijn en het ongeluk hunner kinderen.

Deze arme vrouw had de gewoonte om van de geboorte harer kinderen af voor hen te bidden, daar zij wist hoe vruchteloos alle pogingen der moederlijke teederheid zijn zonder de hulp van Gods Heiligen Geest. En juist in deze eerste kinderjaren is de invloed eener moeder het grootst, want alsdan bezit zij eene magt, die zij later niet meer heeft. Zij is het, die de eerste kinderlijke vragen moet beantwoorden, en wanneer haar kleine met verwondering tot den met sterren bezaaide hemel opziet, en vraagt: „wie maakte die schitterende dingen daar boven?” dan heeft zij eene goede gelegenheid om dat het

kind te spreken over dien grooten en goeden Vader, die boven dien blauwen hemel woont, en ons alles geeft wat wij genieten. Wanneer het kleine verstand begint te ontwikkelen, kan de moeder verhalen van dien Jezus, die in eene kribbe werd geboren, en die aan het kruis gestorven is. En is het dan niet een aangenaam voorrecht, hem des nachts onder het opschudden van zijn hoofdkussen te hooren lispelen: „Onze Vader,” en hem dien Vader te doen liefhebben, wiens naam hij zoo vroeg heeft leeren kennen?

O er is in deze wereld geene gelukkiger betrekking, dan die eener christenmoeder! Wandel slechts zoo innig verbonden met uwen God als deze arme vrouw, en nader elken dag, ja, elk uur tot den troon der genade, om bijstand te vragen in het opvoeden uwer kinderen, dan zal alles wel gaan. En zelfs dan, als zij van uwe zijde mogten worden weggenomen, zal de gedachte u troosten, dat zij zijn heengegaan om met Christus, met hunnen en uwen Zaligmaker, te wezen.

„Mijne genade is u genoeg.”

EENIGE WOORDEN OVER „HINDERNISSEN.”

In het dagelijksch leven hoort men veel over „hindernissen” spreken. Dikwijls komen zij voort uit louter bezuizingen, maar toch zijn het „hindernissen;” want kleinigheden veroorzaken ons somtijds het grootste verdriet.

„De kinderen,” zegt eene vrouw, die de moeder is van een groot huisgezin, „hindern mij zoo, dat ik geen oogeblik rust kan vinden.”

„Er was van morgen iets,” zegt eene andere, „wat mij zóó hinderde, dat ik er den geheelen dag door ontstemd ben.”

„Het een of ander hindert mij altijd,” klaagt eene derde, die, meer in het algemeen sprekende, hierdoor wil te kennen geven, dat zij meer hindernissen heeft dan iemand anders. Doch, hoe het zij; het hangt er veel van af, hoe men de hindernissen opneemt. Datgene, wat den eenen mensch voor een geheel den anderen dag allen moed zal benemen, zal den anderen nauwelijks een oogeblik in verwarring brengen, en het leven, dat den een moeitevol en verdrietig toeschijnt, zal den ander misschien vreedzaam en gelukkig voorkomen.

„Och! ik weet dat zeer goed,” roept jufvrouw Snip uit; „maar ik kan de dingen zoo gemakkelijk niet opneemen. Daar hebt ge nu jufvrouw Zacht, mijne buurvrouw; er mag komen wat wil, niets kan haar ontmoedigen; doch, ik behoor niet tot dezulken.”

Wel jufvrouw Snip, is het niet juist, en moet gij het mij niet toestemmen, datgene wat ik daar straks zeide? Het hangt er veel van af, hoe men de hindernissen opneemt. Jufvrouw Zacht neemt ze anders op dan gij, en gij meent dat ze u meer leed veroorzaken dan haar. Is hare manier van opvatting niet de beste?

„Ja, maar ik kan de dingen niet zoo beschouwen als zij. Ik behoor niet tot die vreedzame lieden; als er hindernissen komen, moeten zij mij ook hinderen.”

Houd op, spreek niet zoo haastig. Ik ben er nog niet geheel zeker van, dat het woord „moeten” hierbij te pas komt. Wanneer de dingen verkeerd uitvallen, de kinderen lastig zijn, of de menschen iets zeggen, dat u onaangenaam is, strijdt ge dan om u niet te laten hinderen? Want dat doet jufvrouw Zacht.

Nog eens: waakt gij tegen hindernissen? Gij weet dat zij waarschijnlijk komen zullen; doch maakt gij uwen geest bereid om ze naar behooren te overwinnen? Ik moest mij zeer vergissen, als dit het geval niet is bij jufvrouw Zacht.

En nogmaals: zijt gij gewoon te bidden? Ik weet dat jufvrouw Zacht dit doet.

Misschien heeft zij van nature eene meer kalme gemoedsgesteldheid; doch, zonder Gods bijstand (die haar dan ook op het gebed geschonken wordt) zou zij nooit in staat geweest zijn de zorgen des levens te wederstaan. Jufvrouw Zacht strijdt, waakt en bidt; en God helpt haar.

Nogtans is zij eene even arme vrouw als gij, en wat zij doet, kunt ook gij doen.

Och, schep in mij een reinen geest,
Een geest, die U bemint en vreest,
Een geest vol ootmoed, lof en dank,
Een stillen geest mijn leven lang.

GELLERT.

GEZEGDEN EN SPREUKEN.

Zeg nooit: „Hetgeen ik heden niet doen kan, zal ik morgen wel verrigten.” Want 1°. gij weet niet of gij den anderen dag belevten zult, 2°. of gij dan gezond zult zijn, 3°. of gij er dan lust in zult hebben, 4°. of gij er gelegenheid toe zult hebben, en bovendien, iedere dag heeft voor zichzelf zorgen genoeg. Stel dan nooit tot morgen uit, wat heden behoefte is.

¹⁾ Luc. 10. ²⁾ Dent. 34: 8.
³⁾ Joz. 8. ⁴⁾ Kon. 2: 19-22.